

Seznam příloh

Příloha č. 1: seznam zákonů

Příloha č. 2: scénář rozhovoru se sociálními pracovníci

Příloha č. 3: scénář rozhovoru s pracovníci neziskových organizací

Příloha č. 4: scénář rozhovoru s osvojiteli

Příloha č. 5: ukázkový rozhovor s pracovnící neziskové organizace

Přílohy

Příloha č. 1 – seznam zákonů

Situaci rodin, které dítě do náhradní rodinné péče přijaly, upravují zákony:

- Zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře,
- Zákon č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu
- Zákon č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení
- Zákon 114/1988 Sb., o působnosti orgánů ČR v sociálním zabezpečení
- Zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení
- Zákon č. 54/1956, o nemocenském pojištění zaměstnanců
- Zákon č. 187/1006 Sb., o nemocenském pojištění
- Zákon č. 88/1968 Sb., o prodloužení mateřské dovolené, o dávkách v mateřství a o přídavcích na děti z nemocenského pojištění
- Zákon č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění
- Zákon o č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi
- Zákon č. 301/2000 Sb., o matrikách, jménu, příjmení
- Zákon č. 500/2004 Sb., o správním řízení
- Zákon č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech
- Zákon č. 108/2006 Sb., o sociálních službách
- Zákoník práce č. 262/2006 Sb.

Příloha č. 2 – scénář rozhovoru se sociálními pracovníci

1) Základní údaje - pracoviště, náplň práce, zkušenosti, roky praxe

Dobrý den. Na začátku našeho rozhovoru bych Vás poprosila, zda byste mi nesdělila, jaká je náplň Vaší práce a jak dlouho již v oboru působíte.

2) Období zařazení do evidence

Nyní by mne zajímalo, jakým způsobem probíhá zařazení do evidence dětí i žadatelů.

Existuje nějaká metodika?

Všimáte si rozdílů mezi úřady/kraji?

Jak vysoké požadavky mívají žadatelé?

Jsou v evidenci děti, pro které se rodina hledá hůře?

Myslíte si, že se do evidence dostávají i děti, pro které tato forma NRP není vhodná?

Vadí Vám něco ve stávajícím způsobu zařazování? Pokud ano, jaké byste uvítala změny?

3) Období příprav a prověřování

Jak probíhá příprava žadatelů?

Existuje nějaká metodika?

Všimáte si rozdílů mezi úřady/kraji?

Myslíte si, že žadatelé z příprav odcházejí dostatečně připraveni?

Vadí Vám něco ve stávajícím způsobu? Pokud ano, jaké byste uvítala změny?

4) Období po přijetí dítěte do rodiny

Jak často se stává, že žadatelé dítě odmítnou?

Jak probíhá sledování vývoje v rodině?

Existuje nějaká metodika?

Všimáte si rozdílů mezi úřady/kraji?

Setkáváte se s problémy?

Existuje pro rodiče nějaká možnost konzultací, poradců, pomoci? Mají se kam obrátit? Pokud ano, jak často pomoc využívají?

Myslíte si, že odborné vedení a doprovázení by mělo být běžnou a dostupnou možností?

Jak často se stává, že se dítě z rodiny vrací do ústavu? Jaké jsou nejčastější příčiny?

Vadí Vám něco ve stávajícím způsobu? Pokud ano, jaké byste uvítala změny?

5) Doplnující otázky

Jak stát spolupracuje s neziskovým sektorem?

Pociťujete nedostatek sociálních pracovníků?

Pokud byste měla vyjmenovat nejčastější problémy, se kterými se potýkáte?

Je ještě nějaká oblast, ve které Vás napadají nedostatky?

Chtěla byste ještě něco doplnit?

Příloha č. 3 – scénář rozhovoru s pracovníci neziskových organizací

1) Základní údaje - pracoviště, náplň práce, zkušenosti, roky praxe

Dobrý den. Na začátku našeho rozhovoru bych Vás poprosila, zda byste mi nesdělila, jaká je náplň Vaší práce a jak dlouho již v oboru působíte.

2) Období rozhodování, žádost o zařazení do evidence

Pomáhá Vaše organizace rodičům v této době? Jak?

Obracejí se na Vás rodiče často?

Jak vysoké požadavky mívají žadatelé?

Jsou v evidenci děti, pro které se rodina hledá hůře?

Myslíte si, že se do evidence dostávají i děti, pro které tato forma NRP není vhodná?

Setkáváte se s nějakými problémy?

Vadí Vám něco ve stávajícím způsobu? Pokud ano, jaké byste uvítala změny?

3) Období příprav a prověřování

Pomáhá Vaše organizace rodičům v této době? Jak?

Obracejí se na Vás rodiče často?

Existuje nějaká metodika?

Všímáte si rozdílů mezi úřady/kraji?

Myslíte si, že žadatelé z příprav odcházejí dostatečně připraveni?

Považujete za vhodné, že se společně připravují žadatelé o osvojení, pěstouni, a nerozlišuje se ani, zda již rodiče výchovnou zkušenost mají?

Setkáváte se s nějakými problémy?

Vadí Vám něco ve stávajícím způsobu? Pokud ano, jaké byste uvítala změny?

4) Období čekání

Pomáhá Vaše organizace rodičům v této době? Jak?

Obracejí se na Vás rodiče často?

Setkáváte se s nějakými problémy?

Vadí Vám něco ve stávajícím způsobu? Pokud ano, jaké byste uvítala změny?

5) Období po přijetí dítěte do rodiny

Pomáhá Vaše organizace rodičům v této době? Jak?

Obracejí se na Vás rodiče často?

Existuje pro rodiče nějaká možnost konzultací, poradců, pomoci? Mají se kam obrátit? Pokud ano, jak často využívají?

Setkáváte se s nějakými problémy?

Vadí Vám něco ve stávajícím způsobu? Pokud ano, jaké byste uvítala změny?

6) Doplnující otázky

Jak hodnotíte spolupráci státu a neziskového sektoru?

*Myslíte si, že nabídka služeb poskytovaná žadatelům a osvojitelům je dostatečná?
Pokud byste měla vyjmenovat nejčastější problémy, se kterými se potýkáte?
Je ještě nějaká oblast, ve které Vás napadají nedostatky?
Chtěla byste ještě něco doplnit?*

Příloha č. 4 – scénář rozhovoru s osvojiteli

1) Základní údaje – věk, rodinný stav, adopce

Na začátku našeho rozhovoru bych Vás poprosila, zda byste mi neřekla něco o sobě a Vaší rodině.

2) Období rozhodování, žádost o zařazení do evidence

*Co Vás vedlo k tomu, přemýšlet o adopci?
Než jste šli podat žádost na úřad, zjistili jste si nějaké informace předem? Pokud ano, odkud jste čerpali?
S jakými představami jste začínali a jak se postupně měnily?
Jaká byla komunikace se sociální pracovníci, jaký jste z toho všeho měli pocit?
Je něco, co Vám v tomto období vadilo, nebo co Vám chybělo?*

3) Období příprav a prověřování

*Jaký jste měla pocit z psychologických vyšetření a odborného posuzování?
Jaký jste měla dojem z přípravy? Byla užitečná, myslíte si, že je dobře, že je povinná?
Myslíte si, že žadatelé z příprav odcházejí dostatečně připraveni?
Co konkrétně se Vám líbilo?
Je něco, co Vám v tomto procesu vadilo, nebo co Vám naopak chybělo?*

4) Období čekání

*Jak jste prožívali období čekání?
Jak dlouho jste čekali?
Jak jste ten čas vyplnili?*

5) Období po přijetí dítěte do rodiny

*Jak probíhaly kontakty s dítětem?
Rozhodovali jste se dlouho?
Jaké bylo období poté, co jste si dítě přivezli domů, jaká byla předadopční doba?
Jaký jste během procesu měla pocit ze sociálních pracovníků?
Pokud jste řešili nějaký problém, měli jste se na koho obrátit?
Je něco, co Vám v tomto procesu vadilo, nebo co Vám naopak chybělo?*

6) Doplnující otázky

Jste i nyní v kontaktu s odborníky na NRP?

Myslíte si, že poskytované služby jsou dostatečné?

Vyskytly se nějaké problémy, o kterých jsme ještě nemluvili?

Je ještě nějaká oblast, ve které Vás napadají nedostatky?

Chtěla byste ještě něco doplnit?

Příloha č. 5 – ukázkový rozhovor s pracovnící neziskové organizace

T: Ještě jednou dobrý den.

R: Dobrý den.

T: Já bych vás hned na začátku našeho rozhovoru poprosila ještě jednou, zda souhlasíte s tím, že rozhovor bude nahráván, bude zcela anonymní a přepis rozhovoru bude součástí přílohy méj bakalářské práce.

R: Ano, ráda souhlasím.

T: Děkuju moc. A můžu se zeptat, jaká je náplň práce vaší organizace a jak dlouho vy osobně již v oboru působíte?

R: Tak já působím v oboru patnáct let a jako organizace se věnujeme podpoře náhradní rodinné péče jako takové. Takže řekla bych, že, pokud budu odpovídat na otázky takový ty nastavení těch služeb a tohleto všechno, tak to znám mnohem lépe spíš pro ty pěstounské rodiny. Máme samozřejmě i klienty, kteří mají jako děti adoptované, máme rodiny, které mají děti i v adopci i v pěstounské péči, ale mnohem větší zkušenost, nebo mnohem větší část naší klientely jsou pěstounské rodiny.

T: Děkuju. A pokud bychom se tedy mohly věnovat spíše tomu adopčnímu ??? Já jsem se pokusila ten rozhovor strukturovat tak nějak po těch jednotlivých fázích toho procesu, tak bychom se mohly zastavit teď u toho období vůbec jako rozhodování ??? žadatelů, případně zařazování do evidence. Mě by zajímalo, zda vaše organizace vlastně potencionálním žadatelům v této rovině pomáhá, nebo jim nabízí nějaké své služby.

R: Tak prostřednictvím našich zpravodajů vlastně šíříme takovou tu jako informační kampaň, týkající se i osvěty, takže jako oslovujeme i potenciální žadatele a přes to se dozvídají vlastně potenciální žadatelé o adopci o nás a pak se na nás obracejí s takovým tím, s tou žádostí o nějaké jako, pomoc se právě zorientovat v té problematice, vyjasnit si svoje motivace a především potom jaký je potom ten postup, pokud se rozhodnou, tak jako kam jít a kde se podává žádost a takové ty procedurální už věci.

T: A obracejí se na vás takhle žadatelé často?

R: Ne, řekla bych, že co se týče těch potenciálních žadatelů o adopci, tak je to tak, já nevím, kolem deseti, dvaceti do roka, víc ne.

T: Hhm. A co se týče toho samotného zařazování do evidence, myslíte si, že se do evidence třeba mohou dostat i děti, pro které forma náhradní rodinné péče adopce není vhodná?

R: Myslíte teda do evidence pro adopce?

T: ...adopci

R: Hhm. No, takhle bych to neuměla specifikovat, protože v té oblasti nepracujeme přímo, jo. Pracujeme nepřímo v tom, že jsme účastníky příprav ve středočeském kraji, jedna kolegyně za nás je v poradním sboru a potom máme zkušenosti už s těmi klienty, který mají jako děti v péči nebo v adoptivní a potom už jako dostáváme tu zpětnou vazbu jako v tom smyslu, jestli to párování třeba bylo vhodné.

T: Hhm. A z vaší zkušenosti?

R: Já si myslím, že by to mělo být trochu dostupnější jako vzájemně, všechny ty jakoby registry, a že by ten proces měl být jakoby hlubší a ne tolik jako od stolu. Mnohem osobnější.

T: Hhm. A pokud se ještě vrátíme k tomu období zařazování do evidence nebo vůbec tomu rozhodování, té motivace, myslíte si, že služby, které jsou nabízené těm žadatelům, jsou v České republice dostatečné?

R: Myslím si, že nejsou dostatečné.

T: A co si myslíte, že tedy chybí?

R: Hm. Já si myslím, že první jako obtíž je právě ten styk toho žadatele s tím úřadem, jo. Tak tam ne vždy dostanou takovou tu podporu k tomu svému kroku, který chtějí udělat a dost často se setkáváme, že.. s určitou jakoby předpojatostí těch pracovníků v tom smyslu výběru nebo volby těch žadatelů jako jaké děti by mohli přijmout do své péče do osvojení, že už je nějakým způsobem jakoby ovlivňují s nějakými předpoklady, co je pro ně vhodné nebo není. Potom vlastně je otázka toho procesu toho rozhodování a nějak jako vyjasňování všech těch motivací, že tam už by bylo třeba dobrý mít podporu nějakých těch odborných pracovišť, ale to by museli ty pracovníci na těch OSPODech je na to nasměrovat. To si myslím, že ty organizace takový tady jsou, jo, tak jako jenom prostě ty žadatelé o nich třeba ani nevědí, když přijdou přímo jako na ten úřad. No a potom další fází vlastně jsou ty přípravy, který do tohohle toho období taky patří, a tam, tam si myslím, že, že to má velký rezervy teda jako ten proces jako takovej.

T: A můžete být konkrétní nějak?

R: Hhm. Teďko se nějakým způsobem pracuje na standardech pro přípravy a je to momentálně hodně jako roztráštěné, protože každý kraj si to vede vlastně po svém, a v tom smyslu i že odbornost je velmi jako rozdílná, délka těch příprav, kvalita těch příprav a zajímavé je, že prostě některé kraje i striktně třeba oddělují přípravy adoptivních rodičů od příprav pěstounů a tam si myslím, že taky to není úplně jako vhodný, protože tím, že vlastně tam není v tom meziobdobí, než ty přípravy začnou, žádný proces, kdy ještě se pracuje na těch motivacích, tak to je ten vhodný čas a řada těch adoptivních rodičů by třeba mohla uvažovat i o pěstounské péči, prostě jako měli by vidět i širší jakoby to spektrum těch žadatelů a i vlastně jako těch dětí, který přicházejí do náhradní rodinné péče, tak aby o tom ještě mohli dál přemýšlet a vlastně už jim k tomu není dán prostor, už je to prostě jednou provždy dané, že jsou žadateli o adoptivní péči.

T: A myslíte si, že ti žadatelé z těch příprav odcházejí dostatečně připraveni?

R: Taky si myslím, že to není úplně, že potom hodně záleží na nich, jestli se sami ještě zapojí do podpory nějakých služeb, což je v dnešní době otázka jako dobrovolnosti a jejich osobního zájmu, a zvláště u těch adoptivních rodičů to je spíš vzácností než standardem, protože oni vnímají samozřejmě jako ten akt přijetí toho dítěte jako kdyby přijali prostě dítě své vlastní a vnímají to tak, že vlastně jako k tomu ani nikoho dalšího už zvenčí nepotřebují a třeba ty okolnosti a ty obtíže, které potom jako naznačují, že to není srovnatelné, se objevují později.

T: Hhm. A setkáváte se třeba ještě v téhle fázi s nějakými problémy? Těch příprav a prověřování?

R: Při přípravách a prověřování. Tak právě teď je otázka toho, jaký vznikne ten model, jo. Protože třeba v některých regionech nebo v jednom regionu v České republice se zkouší

britský model, který je takový zase hodně sofistikovaný, kde právě to prověřování je hodně i v místě bydliště těch žadatelů i doptávání se vlastně v jejich okolí, zaměstnání, širší rodině, x hodin toho sociálního pracovníka vlastně v tom procesu ??? jako v místě bydliště s vobrovskou administrativou, takže ty modely jsou jako extrémně různé třeba a myslím si, že je dobrý, že prostě ta agentura ??? probíhá teďko průměrně sofistikovaně a že se to dá nějakým způsobem vycytat tak jako, aby to potom standartně bylo tak co nejkvalitnější, ale při tom jako ušitý na naši míru

T: Hmm, děkuju. A co se týče, co se týče psychologického posuzování, jaký máte názor na úroveň?

R: Vůbec to neumím posoudit. Nemůžu k tomu vůbec jako nic říct, jenom vim, že je tam, že třeba to nemusí bejt špatně vyhodnoceno, ale často se stává, že to párování, že k němu dochází až po dlouhém čase po tom psychologickém posouzení, jo, takže žadatelé někdy v tom registru jsou dlouho a potom před tím párováním už se neprověřuje moc jako stávající změny situace v té rodině nebo i psychického nastavení jako těch potenciálních rodičů a tam to vim jako z toho poradního sboru, že někdy se ta situace může docela radikálně změnit v té rodině a to se třeba nemusí úplně hned jako zjistit.

T: Hmm. A co se týče té čekací doby, kdy žadatelé už jsou zařazeni do evidence, myslíte si, že existují nějaké služby, na které se v tom dlouhém období čekání můžou obrátit? Děje se, děje se vlastně něco během těch, těch několika let?

R: Já si myslím, že určitě se neděje, obrátit by se mohli, ale museli by vědět kam, jo, takže tam to není o tom, že by v dnešní době ten prostor pro to tady nebyl, ale vlastně..

T: ...chybí informovanost

R: ...chybí informovanost a není to žádný standart, že by s nimi někdo průběžně pracoval v tom mezidobí.

T: A považovala byste to za vhodné?

R: Já tedy, já si vůbec nedovedu představit, co se v těch lidech v tom mezidobí vlastně jako děje, jo, protože já si myslím, že tam musí jako procházet nějakýma obdobím jako těžké frustrace a ztráty jako té počáteční motivace, tak jako si nemyslím, že ten proces má bejt nákej jako příliš urychlenej, tak zase to jako prodlužování a oddalování určitě s těmi lidmi něco dělá a potřebovali by nějakou průběžnou podporu v tý době.

T: Hmm, děkuju. Eště pokud bych se chtěla vrátit vůbec k těm žadatelům, všímáte si v poslední době trendu zvyšování věkové hranice žadatelů, nebo zvyšování věku, kdy tedy žádají...

R: Neumím posoudit.

T: Hmm, dobře, děkuju. A co se týče práce poradního sboru, vy jste teda zmínila, že byste si představovala rozhodování trošku konkrétněji, ne jenom od stolu?

R: Hm, tak je to zase, jo, je to krajskej model, takže ??? kraji je to trochu jiné a například teda já mám nějak zpětnou vazbu z toho středočeského kraje a vim, že právě jako v těch registrech to, jako ta kompatibilita, nebo prostě ta vhodná rodina pro to dítě, že, že jako si dovedu představit, že by tam mohl nějakým způsobem pomoci lepší nákej software a potom ale zase zároveň i hlubší jako psychologická práce těch, těch odborníků. Myslím, si, že do toho hrozně málo vstupujou, už potom do toho konkrétního rozhodnutí, ty sociální pracovníci konkrétní, který maj na starosti to dítě a tu rodinu, jo, tak ty mi tam jakoby v tom procesu potom v tom poradním sboru chybí, tam vlastně za to dítě nebo za ty žadatele mluví jenom ten krajskej psycholog a co jsem zaregistrovala, tak se tam eště jako hodně odráží u těch členů toho poradního sboru takové to nastavení jako jak moc moderně pojmají vlastně vůbec ten proces a jak vnímají tu vhodnost, někdy jsou to takové ty názory, které když je mi to pak reprodukováno, tak si říkám, že to snad ani není možný, že v dnešní době někdo prostě tohleto jako považuje za relevantní k tomu, aby rozhodoval o

tom, jestli ti žadatelé jsou vhodní nebo nikoli. A nebo naopak zase, jo, že prostě možná někdy to nemá jakoby tu hloubku a ten vhled.

T: Hmm, děkuju. Pokud se tedy dostaneme k nějakému tomu už období přijímání dítěte do rodiny nebo k prvotním kontaktům, pomáhá vaše organizace rodičům v této době?

R: Ne přímo u těch adoptivních rodičů, tam nemám s tím zkušenost, ale ten proces je hodně podobný, jak u těch adopcí, tak u té náhradní péče, tam to de totiž jako poměrně jako rychle, že jo, už tam je nějaký termín, do třiceti dnů, že se musí vlastně jako ten kontakt provést a to je zase otázka toho, že vlastně existují, už teďko pomalu se začínaj rozbíhat ty služby, které nějakým způsobem pracují už s těma dětma v přípravě na přechod do té rodiny, což je úžasný, jako považuju to za, za báječnej prostředek právě pro to, aby se těm rodičům potom dostalo víc informací o tom děťátku a aby vlastně jako s ním už nějaká jeho osobní historie přešla s ním do té rodiny, protože jinak ono z těch ústavů se jako nedostává ani dostatečná jakoby anamnéza a nebo ani jako takové to jaké jsou jeho rituály, co... jako na co slyší, co potřebuje prostě v tom kontaktu, jestli větší nebo menší blízkost a tyhle věci, že jo, všechny jsou strašně důležité, takže tahle služba je úžasná, ale my jsme se právě snažili třeba teďko navázat takovejhle program k tý přípravě toho dítěte na program doprovázený potom v tom aklimatizačním období v té rodině, a to vzhledem k tomu zase jako, že vod toho rozhodnutí to jde takhle rychle, je hrozně těžký, to už by musela se vopravdu udělat taková služba, kdy by se plošně pracovalo se všema těma dětma, které jsou právně volné v těch ústavech, tak aby byla ta pravděpodobnost, že vůbec jako ten proces takhle se naváže, jo. Ale myslím si, že mluvím vo tom tak trochu jako se zápalom, protože to považuju za takovej jako model, ke kterému by sme měli se nějakým způsobem blížit.

T: Takže tady zatím chybí taková služba, nebo snažíte se o zavedení služby, která by vlastně pomáhala k lepšímu přijetí dítěte do rodiny, k jednoduššímu.

R: Hmm. A přemostit vlastně jakoby, už pracovat s tím dítětem ještě v té ústavní péči a přemostit vlastně ten jeho přechod do rodiny.

T: Hmm. A taková služba tady zatím není dostatečně rozšířená podle vás?

R: Je tu, je tu jedno občanský sdružení, kterému prošlo prostě třeba já nevím tou službou padesát dětí a to ještě ne jako všechny, který odcházejí z ústavu, ale jsou v ústavech, jo.

T: Takže je to na začátku.

R: Je to úplně jako pilotní projekt.

T: Setkáváte se třeba s nějakými problémy, které nastávají v tomto období v těch rodinách?

R: Nesetkáváme a ani nemůžeme, jo. Protože prostě u těch adoptivních rodin, tam kde v přípravách je to ošetřeno tou dobrou přípravou, kvalitní, odbornou, která nějakým způsobem už navede ty adoptivní rodiče na to, že v období tý adaptace mají si vlastně jako říct vo tu službu a přijít do toho zařízení nějakého a hledat toho psychologa, který by s nimi pracoval v té rodině, tak tam se to děje. Ale to je jako vopravdu už jenom na nějaký jakoby kvalitní přípravě a osvícenosti těch rodičů. Není to vůbec standart, naopak většina těch rodičů v tomhle období jako žádnou podporu nepřijímá, nepobírá, takže, takže se o tom ani nemůžu vyjadřovat, protože my jsme právě ta druhá strana, na kterou se jakoby neobracejí.

T: Hmm, dobře, děkuju. Tak já myslím, že ??? ten projekt celý, máte třeba ještě něco, v čem by ??? chtěla doplnit?

R: Já nevím, teď mě nic nenapadá, myslím si, že to máte, tak jako rozpracovaný ty body, jak to v té historii jako de, od toho nápadu jako vzít si dítě do péče až po to přijetí, jako dobře zpracované, takže já myslím, že jsme prošly všechno.

T: Dobře, děkuju. Já bych se ještě zeptala na pár doplňujících otázek. Jak hodnotíte spolupráci státu a neziskového sektoru? Z vaší zkušenosti?

R: Jak v které oblasti. To je za první. Za druhé: je to stále lepší. Za třetí: vůbec to nekoresponduje s finanční podporou těm neziskovkám a momentálně je to v procesu, kdy se to bude muset celý jako ještě někam posunout a přerodit, protože vlastně pokud začne platit novela zákona o sociálně-právní ochraně a pokud se dovede ta transformace do důsledku až i v té oblasti té ústavní péče, tak tahleta spolupráce vůbec nepude. Takže to sou takové jako čtyři základní body. A mám to trošku rozvést? Můžu?

T: Určitě.

R: Takže tam vlastně jako ze začátku, že je to různé v různých oblastech je dáno tím, že jako jsou to různé oblasti, že jo. Takže já si myslím, že kolem té ústavní péče přes to Ministerstvo školství, tam jsou služby, které nějakým způsobem podporují děti v domovech takovými těmi kmotrovskými programy a pomáhají jim v přechodu z těch zařízení ven, ale nějaká jako úzká spolupráce tak do budoucna jako, kdyby to měla být i nějaká jakoby ambulanti zařízení, která by podporovala právě už třeba ty rodiny, které přijaly ty děti, taková myslím tam ještě je velká bariéra, protože ten neziskový sektor je z oblasti Ministerstva práce a sociálních služeb, jo. Takže pro nás vlastně stát jsou hlavně úředníci z OSPODu. Takže to jsou ti pracovníci, který vlastně jako za stát teda mají v péči ty náhradní rodiny a to znamená, že tam jsme v nějaké jako multidisciplinární spolupráci. A dneska už můžeme říct, že jsme ve spolupráci, ale je to jako naše, z naší strany jako letíte proces, ke kterému jsme se nějak jako dostali na základě postupného jakoby sbližování stanovisek a odvažování se navázat vůbec komunikaci a jako důvěru si získat, protože prostě to bylo hodně ze začátku o nějaké jakoby nedůvěře a odstupu, tak tam, kde my jsme třeba měli hodně jako čas a prostor na tom pracovat třeba díky nějakému evropskému projektu, jako ve středočeském kraji, tak si myslím, že třeba tady máme velmi dobrou spolupráci navázanou s těmi pracovníci SPOD. A odráží se to i na tom, že si nás prostě objednávají na to, abysme pro ně organizovali případovou práci, nad jednotlivými klienty vlastně jako se scházíme, máme potřebu samozřejmě jako s nimi i spolupracovat jako při práci v těch rodinách, abysme nějak jako se sjednotili jako v tom postupu nebo prostě abysme nešli prostě vzájemně proti sobě, tak aby to bylo prostě pro užitek té rodiny. A když potom vstupujeme třeba, já nevím, do komunikace v jinejch krajích, tak zjišťujeme, že tam třeba to ještě zdaleka jako tak, tak není otevřené. Takže to je otázka jako pak proti té práci a myslím si, že třeba je to hodně hodně jiné a hodně lepší

T: Hhm. Takže vy třeba taky vidíte prostor pro zlepšení?

R: Jednoznačně, no, ale je to i o kapacitě vlastně těch pracovišť taky a takovým nějakým jako nastavením jejich jako ke spolupráci, si myslím.

T: Hm.

R: No a to je jedna oblast, ale třeba zrovna tady ve středočeském kraji děláme strašně moc práce právě pro stát, no všechno to vlastně jsou jakoby státní projekty, ale tady vlastně, že jsou vyloženě jako zakázky jako vod těch pracovišť SPOD, ale financovaný za to nejsme, jo, jako že to vůbec nekoresponduje s tím, že prostě na to se třeba seženou peníze ještě jako zase z jinýho neziskovýho zdroje, jo. Že nadace mi dá finance na to, abych poskytovala tuhleto službu a pomáhala s případovou prací a nebo, já nevím, setkání pěstounů pro krajskej úřad a takovýhle věci a při tom ten kraj nás jako nepodporuje finančně. Ted'ko momentálně vlastně dva roky skoro vůbec.

T: Hhm.

R: Třeba tak jako tady, tak to je paradox, no.

T: A jak hodnotíte spolupráci neziskovek mezi sebou?

R: Tak myslím, že my jsme z těch, který právě maj jako zkušenost poměrně dobrou, ale je to taky tím, že vod začátku jsme se snažili právě spíš jako rozšířit know-how, ty naše pilotní projekty jsme nějakým způsobem otevřeně jako dávali k dispozici všem dalším subjektům, který měly zájem prostě nějakým podobným způsobem začít pracovat, měli

jsme vyloženě takové jako projekty, které třeba byly i v nějakém statistickém sledování a mapování situace, kdy jsme potřebovali větší vzorek klientů a ty respondenty z hlediska jenom díky tomu, že třeba jiný organizace obeslaly svoje databáze, což jsme tenkrát považovali za jako velmi otevřené, otevřený krok, takže si tam utváříme a snažíme se vlastně v tomhleto smyslu nějaký způsobem co nejvíc jako spolupracovat.

T: Hm, děkuju. Eště jsem se chtěla zeptat, zda si myslíte, že je nedostatek sociálních pracovníků?

R: No, určitě je velkej nedostatek sociálních pracovníků a vůbec si nedovedu představit jako jak, jako když vezmu, jedna věc teda: ty státní pracovníci, který budou mět teďko podle třeba tý novely s každým tím klientem jako eště jinak pracovat, prostě sepsat s ním dohodu o výkonu péče a vypracovat individuální plán na každé dítě a tak dále, tak to bude velmi jako náročné, ale hlavně tam potom už budou mít i zákonnou povinnost vlastně ten individuální plán naplňovat pomocí nějakých služeb, že jo, a to zase.. já si vůbec nedovedu představit jak to při té kapacitě, kterou my jako zvládneme, třeba jako organizace, jak tohleto jako zasít'ovat plošně, že jo. Tak to bude určitě jako potřeba velkej nárůst teda těch služeb a práce těch sociálních pracovníků a psychologů v těch službách, no.

T: Hm, dobře, tak já vám moc děkuju za rozhovor.

R: Za málo.